

Hồi 23

Dụng kế mưu giải cứu gia thân.

Khích địch thù tam chiêu minh ước

Vượt qua một đỉnh núi cao với bốn bề tuyết phủ, Vương Thế Kỳ nhận ra đại điều đang tìm cách hạ dần xuống. Chàng kinh nghi khẽ hỏi đại điều, "Là ở chỗ này ư điều huynh?"

Đại điều gật đầu đáp lại khiến cho Vương Thế Kỳ phải nói, "Điều huynh đừng đến quá gần, e có kẻ phát hiện ra. Điều huynh để ta xuống ở đây được rồi.?"

Lúc đó, trong làn gió giá buốt. Vương Thế Kỳ cũng kịp nhìn thấy trong màn đêm những đốm hoả quang lập loè, tập trung vào một vị trí nằm ở lưng chừng núi.

Vừa bước xuống khỏi lưng đại điều, Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại dặn, "Điều huynh đừng đi đâu xa. Ta không tiện lớn tiếng gọi điều huynh đâu.?"

Đúng là một loại cảm điều linh thông, đại điều vừa nghe Vương Thế Kỳ căn dặn liền chạy đến một hốc đá núi gần đó và nép người thật sâu vào.

Mục kích được sự cảnh giác có phần quá đáng của đại điều, Vương Thế Kỳ chợt nghĩ ra một biện pháp để cứu nguy cho a di và Vân Phi Yến, nếu đúng là hai người đang hiện diện ở đây.

Dùng một vuông vải xẻ từ một chéo áo, Vương Thế Kỳ che ngang nửa mặt. Sau đó, chàng thi triển khinh thân pháp Đạp tuyết vô ngân của Lục Kính Thương, lao đi không một tiếng động về phía sườn núi có những đốm hoả quang.

Càng đến gần, Vương Thế Kỳ càng thêm nghi hoặc. Chàng ngỡ như hoặc là chàng đã làm hoặc đại điều đã đưa chàng đến nhầm chỗ.

Vì những đốm hoả quang nọ hoá ra là những ngọn đèn lồng ngũ sắc thường được dùng trong những dịp có hỷ tín như lễ thành thân chẳng hạn.

Nếu đúng là như vậy thì làm gì có chuyện Vân Phi Yến và a di của chàng gặp chuyện hung hiểm ở đây?

Tuy nhiên, do vẫn tin vào sự linh thông của đại điều, Vương Thế Kỳ vẫn thận trọng tiến dần đến.

Những thanh âm huyền ảo thường có vào những dịp này bắt đầu vang đến tai chàng.

"Hừ, chỉ là lễ bái đường của tân lang và tân nương tử. Không lẽ điều huynh lại lầm lẫn đến thế sao?"

Nhưng ngay khi Vương Thế Kỳ còn đang nghĩ như thế, một tràng cười rất là quen tai bỗng phát lên từ chỗ huyền ảo và đập vào thính nhĩ chàng. Tràng cười đầy cao hứng như chưa bao giờ được hứng bằng.

Nếu chỉ có thế, Vương Thế Kỳ chưa chắc đã lưu tâm. Nhưng phần vì tràng cười nghe khá quen tai, phần khác là âm hưởng của tràng cười này dường như có hoà lẫn một chút ít nội lực chỉ có ở những người luyện võ mà thôi. Vương Thế Kỳ mới nghi nghi hoặc hoặc nghĩ thầm.

"Người phát ra tiếng cười này phải là một cao thủ. Chính vì quá cao hứng nên người này đã vô tình phát ra nội lực. Nếu vậy, chỗ huyền ảo kia tuy đúng là lễ bái đường thành thân nhưng không phải là của hạng thường nhân sức trời gà không chặt, mà phải là sơn môn của một môn phái nào đó thì đúng hơn. Là môn phái gì đây?"

Và Vương Thế Kỳ thoáng tỉnh ngộ khi nghe có tiếng của ai đó gào lên, "Ồ Vĩnh Lạc, ngươi lại đây nào. Đêm nay bản chương môn phải chúc cho ngươi say mới được. Ha ha ha...?"

Tiếp đó là âm thanh giọng nói của chính người vừa phát ra tràng cười lúc mới rồi, "Hạ chương môn hãy tha cho Tiểu điệt nào. Tiểu điệt mà say thì đúng là lớn chuyện đó.?"

Người được gọi là Hạ chương môn đâu dễ gì chịu buông tha, "Hừ, cái gì là lớn chuyện chứ? Ngươi mà không uống với bản chương môn thì mới gọi là lớn chuyện.?"

"Hạ tiên bối, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Hạ tiên bối đã biết mà còn trêu chọc Tiểu điệt ư?"

"Ha ha ha... hay lắm! Ngươi nói hay lắm đó HỒ Vĩnh Lạc, nhưng ngươi định tính với chủ nhân ông chủ thế nào cho phải lễ đây?"

"Được mà, được mà Hạ tiên bối! Tiên bối chỉ cần buông tha cho Tiểu điệt đêm nay, thì tiên bối muốn tính thế nào Tiểu điệt cũng cam chịu. ?"

"Hừ, buông tha là chuyện đã đành, nhưng chuyện Hạ Điền muốn tính với tân lang người lại là chuyện khác.?"

"Chuyện khác? Là chuyện gì vậy Hạ tiên bối?"

"Động phòng hoa chúc.?"

"Động phòng hoa chúc ư? Y tiên bối muốn đề cập đến... đến tân nương tử của HỒ Vĩnh Lạc này ư?"

"úy, HỒ Vĩnh Lạc người nói những lời này hoá ra đã khinh thường Hạ Điền ta lắm ru? Không phải như người nghĩ đâu.?"

"Thê là thê nào, tiên bối?"

"Ha ha ha... Người đém nay làm sao vậy HỒ Vĩnh Lạc? CÓ được tân nương người đâm ra lú lẫn hẳn, Người muốn biết là chuyện gì thì cứ hỏi Nguyệt lão của người kia.?"

CÓ tiếng HỒ Vĩnh Lạc hỏi, "Ngụy tiên bối có hiểu Hạ tiên bối nói đến việc gì không?"

HỌ Ngụy liền đáp lời, "Hừ, sẵn Hạ chương môn nhắc, ta lại nhớ đến phần thiệt của ta. Người muốn biết ý tứ của lão Hạ thì hãy đền đáp ông mai này trước đã.?"

HỒ Vĩnh Lạc nài nỉ, "Thôi mà Ngụy tiên bối! Một Hạ tiên bối Tiểu diệt còn kham không nổi, giờ lại đến lượt Ngụy tiên bối nữa sao?"

HỌ Ngụy to tiếng đáp trả, "Không kham nổi người cũng phải cố mà kham! Lão Hạ thì có công cho người mượn chỗ để bái đường thành nhân và động phòng con ta, nếu không có ta nói ra nói vào thì liệu Văn Phi Yến có thuận tình với người không?"

Như tiếng sét đánh ngang bên tai, Vương Thế Kỳ đến lúc này mới hiểu là tình hình nguy ngập gì đang xảy đến cho a di và Văn Phi Yến.

Văn Phi Yến vốn không hề có thiện cảm với HỒ Vĩnh Lạc, thiếu giáo chủ Huỳnh Liên Giáo, nếu không muốn nói là Văn Phi Yến luôn có ác cảm đối với HỒ Vĩnh Lạc.

Giờ đây, không những cả hai bị đưa đến tận sơn môn của Côn Luân phái mà Văn Phi Yến còn bị cưỡng ép phải ưng chịu hành lễ bái đường để thành thân với HỒ Vĩnh Lạc.

Đúng là một chuyện vừa nguy ngập vừa oan khiên cho Văn Phi Yến mà.

"Vút ?"

Vương Thế Kỳ như hoá thành một làn khói mờ lao đi không có tiếng động về phía sau của vùng huyền ảo.

ĐÓ đây là những sự bài trí phù hợp cho một hỷ lễ báỉ đường. Và là một hỷ lễ lớn nữa, Côn Luân pháỉ lại toạ lạc ở vùng núi cao nên không có mấy người lẫn quần ở phía hậu đường. Nếu có thì chỉ là những kẻ say khướt đang chân nam đá chân chiêu tìm chỗ nghỉ ngơi.

Như vậy càng thuận lợi hơn cho Vương Thế Kỳ.

Tuy nhiên Vương Thế Kỳ vẫn thận trọng. Chàng thi triển đến tột độ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma để tìm đến động phòng.

Nhanh không thể tưởng, Vương Thế Kỳ lao thật nhẹ nhàng vào bên trong. Và chàng liên nhìn thấy Văn Phi Yên trong lót một tân nhân đang bị ai đó khoá chặt huyết đạo.

xoay Chuyên ý nghĩ thật nhanh, Vương Thế Kỳ chột lên tiếng, "Văn tử tử! Văn tử tử có nghe đệ nói không? Đệ là Vương Thế Kỳ đây!"

Nếu đã nghe, tử tử đừng phát hoảng cũng đừng gây thành tiếng động. Đệ phải mạo phạm để giải khai huyết đạo cho tử đây.?"

Cởi bỏ miếng vải che ngang nửa mặt, Vương Thế Kỳ để lộ ra khuôn mặt đỏ bừng khi chàng phải dùng tay xem qua cho Văn Phi Yên.

Chàng muốn biết Văn Phi Yên đã bị chế trụ những huyết đạo nào. CÓ biết thì chàng mới giải khai được. Và nếu muốn biết thì chàng không thể không chạm vào khắp vóc ngọc thân ngà của Văn Phi Yên.

Thời gian trôi qua sao mà dài tưởng như là vô tận.

Sau cùng, Vương Thế Kỳ mới tìm được cách giải khai cho Văn Phi Yên.

"Vù bốp.?"

Vừa thu tay về, Vương Thế Kỳ liền nhận nguyên một ngọc thủ của Văn Phi Yên ngay vào một bên mặt.

chàng kêu lên nhưng vẫn nhỏ, "Tử tử, đệ là Vương Thế Kỳ đây. Tử tử không nhận ra đệ sao?"

Văn Phi Yên vùng vằng vút bỏ mảnh khăn điều che trên đầu rồi rít lên cũng khẽ, "Nhận ra thì sao chứ? Ai cho ngươi sờ nắn khắp... ?"

Văn Phi Yến xấu hổ cúi đầu và bỏ lửng câu trách cứ.

Vương Thế Kỳ cũng đỏ mặt khi phải biện minh, "Thì... thì đệ đã lên tiếng trước rồi. Nếu không làm như thế, đệ biết cách nào giải huyết cho tỷ tỷ?"

Văn Phi Yến vung tay ra định cốc vào đầu Thế Kỳ, nhưng chàng đã kịp lách tránh, Văn Phi Yến sôi giận nói, "Không biết cách ư? Tại sao ngươi không chịu giải á huyết cho ta trước. Nếu ngươi làm như ta vừa nói, thì ta đã nói cho ngươi biết ta bị khống chế ở đâu với chỗ nào. Làm gì có chuyện ngươi phải...?"

Văn Phi Yến lại đỏ bừng cả mặt khi nhớ lại từng hành vi vừa rồi của Vương Thế Kỳ.

Trương tự, Vương Thế Kỳ không thể không nhớ lại những cảm giác khá là lạ khi chàng buộc phải sờ nắn khắp thân thể của Văn Phi Yến.

Trong tâm trạng này, cả hai như quên đi tất cả, quên hiện tại, quên không gian và quên cả thời gian.

Chỉ khi có tiếng của những bước chân đang hăm hở tiến dần về phái này chợt vang lên, cả hai mới bừng tỉnh.

Vương Thế Kỳ vừa vội vàng che ngang vương vấn thì thào bảo Văn Phi Yến, "Tỷ tỷ mau nằm lại theo tư thế lúc nãy đi. Nếu chỉ có một mình HỒ Vĩnh Lạc bước vào, tỷ tỷ có thể tùy nghi xử trí hấn để hạ cơn giận. Ngược lại, cứ để mặc đệ.?"

Vương Thế Kỳ vừa nói xong, từ bên ngoài đã vang lên tiếng nói của HỒ Vĩnh Lạc.

"Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng! Hạ tiền bồi, Ngụy tiền bồi! Nhị vị có thể quay lại được rồi đó. Tiểu điệt phải vào với... hắc hắc hắc... Tiểu điệt phải vào với tân nương tử đây.?"

Thoáng thấy thân hình của Văn Phi Yến cứ run lên bần bật trước tràng cười vừa đều đặn vừa đắc ý của HỒ Vĩnh Lạc, Vương Thế Kỳ biết Văn Phi Yến khó mà kiềm chế được. Và như vậy mọi việc sẽ hỏng bét. Vì Vương Thế Kỳ chưa muốn gây náo loạn vào lúc này nếu chưa cứu được a di.

Cánh cửa động phòng vừa hé mở, Vương Thế Kỳ vội vàng thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp để dịch chuyển lại gần chỗ Văn Phi yến đang nằm.

Chàng vừa ra tay chế trụ huyết đạo của Văn Phi Yến thì HỒ Vĩnh Lạc đã bước vào.

Trong y phục của một vị tân lang, HỒ Vĩnh Lạc khoan khoái xoa tay vào nhau đang khi đứng ngắm nhìn vị tân nương tử phải nằm bất động.

Cũng may là Vương Thế Kỳ đã kịp nép người vào một góc khuất của trướng trung, bằng không HỒ Vĩnh Lạc thế nào cũng phát hiện.

Dục niệm tuy đã bốc lên, phủ mờ đi gương mặt khá tuần tú của HỒ Vĩnh Lạc nhưng hấn cũng còn nhớ đến một việc.

Hấn quay người lại, tiến đến và khép chặt cửa phòng. Bên ngoài tuy không có một tiếng động nào, nhưng qua thính lực của Vương Thế Kỳ, chàng biết hai lão Hạ, Ngụy vẫn chưa lui đi hấn.

"Hai lão này đúng là hạng người khả ố, thật uổng danh là chương môn của hai phái Côn Luân và Tuyết Sơn.?"

CÓ hai lão đang rình rập ở ngoài, việc Vương Thế Kỳ muốn ra tay chế ngự HỒ Vĩnh Lạc đâm ra khó khăn.

Ngọn bạch Lạp vẫn đang cháy tỏ nhưng HỒ Vĩnh Lạc cứ như người lạc bước đến thiên thai. Hấn mãi ngây ngất trước viễn cảnh được bẻ khoá xuân hái đoá bạch đạo nên hấn quên cả việc thổi tắt ngọn bạch Lạp Hấn trong tư thế người thắng cuộc, chậm rãi tiến đến gần Văn Phi Yến.

Hai tay run lẩy bẩy tự cởi bỏ y phục, HỒ Vĩnh Lạc lảm nhảm nói luôn mồm, "Văn muội, Văn muội, để xem Văn muội có còn khinh chê biểu huynh này nữa không. Rồi biểu huynh sẽ cho Văn muội biết thế nào là khoái lạc. Văn muội sẽ thuộc về biểu huynh. Kể từ đêm nay nàng sẽ thuộc về HỒ Vĩnh Lạc này vĩnh viễn." Lảm nhảm đến đây, HỒ Vĩnh Lạc đã cởi xong trường bào.

Hấn quay người một chút và ném bỏ trường bào sang một bên.

Không bỏ lỡ cơ hội, đúng lúc đó Vương Thế Kỳ vẫy nhẹ tay tạo ra một luồng nhu kinh dịu nhẹ nhưng lại đủ làm cho ngọn bạch Lạp phải tắt đi Bóng tối bất chợt phủ chụp cả động phòng.

Và trong bóng tối, tràng cười đắc ý của HỒ Vĩnh Lạc lại vang lên, "Ha ha ha... Văn muội thấy chưa, đến dạ thần cũng thuận tình với ta. Đền đã tắt nàng sẽ không còn e thẹn nữa, ha ha ha... ?"

Tiếp đó, vẫn trong bóng tối, những tiếng rên ư ừ liên vang lên.

"Hự, ư ư... ư...?"

Hoàn toàn hiểu lầm về những tiếng rên rỉ này, ở bên ngoài có tiếng của Hạ Điền vang lên, "Đi thôi nào, Ngụy lão huynh. HỒ Vĩnh Lạc, người quả là người không hề phí phạm dù chỉ là phí phạm thời gian.

Bọn già chúng ta đi đây. Ha ha ha... ?"

Đợi đến khi tràng cười của Hạ Điền, có sự phụ họa của Ngụy Bất Túc nữa, chấm dứt hẳn, giữa tràng trung chợt nổi lên tiếng gắt khẽ, "Sao ngươi lại chế trụ huyết đạo của ta?" Và là tiếng đáp lại cũng khẽ, "Tỷ tỷ cứ run lên bần bật thì làm gì mà HỒ Vĩnh Lạc chẳng sinh nghi."

Thôi được rồi, có gì đệ sẽ tạ lỗi với tỷ tỷ sau. Bây giờ tỷ tỷ muốn xử trí hấn thế nào đây?"

"Giết hấn chứ còn xử trí thế nào nữa?"

"Không được.?"

"Sao lại không?"

"A di vẫn chưa được giải cứu. Chúng ta có lưu lại sinh mạng của hấn thì mới mong bọn chúng khi ném chuột sẽ sợ vỡ phải đồ quý. A di có được cứu hay không là tùy thuộc vào việc này.?"

"Hừ, nhưng ta chỉ muốn quật cho hấn một chưởng mới hả được cơn giận của ta.?"

"Tỷ tỷ, sớm muộn gì tỷ tỷ cũng trả được mỗi hận này, mong tỷ tỷ phải tự biết kiểm chế.?"

"ù , kiểm chế thì kiểm chế. Bây giờ ngươi định sao đây?"

"Tỷ tỷ hãy bỏ y phục tân nhân ra đi.?"

"Cởi bỏ? Ở đây?"

"Tỷ tỷ, đệ biết làm như vậy là khó khăn cho tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ đâu thể đi đến chỗ điều huynh đang đứng trong trang phục này. Làm như thế đâu khác gì lạy ông tôi ở bụi này?"

"U ư nhưng còn hấn? Ngươi có định đưa hấn cùng đi với chúng ta không?"

"Đương nhiên là phải đưa đi rồi. Có gì không tỷ tỷ?"

"Vậy thì được rồi. Ta đâu cần phải cởi bỏ trang phục này.?"

"Sao lại không cần?"

"Hừ, chính ngươi sẽ vận trang phục của tân lang. Ngươi cùng đi với ta thì ai dám nghi ngờ nào?"

"Đệ ư?"

"Phải, trừ phi người có cách nào khác hay hơn để đưa được HỒ Vĩnh Lạc theo cùng.?"

"Muốn đưa hắn theo không khó. Chỉ khó là tân lang đưa tân nương tử đi dạo mát lại mang theo một người kè kè ở một bên.?"

"Vậy thì thế nào bây giờ?"

"Theo đệ, đệ sẽ đưa HỒ Vĩnh Lạc đi bằng cách thi triển khinh công.

còn tử tử ngoài việc thay đổi xiêm y cũng phải thoát đi bằng khinh thân pháp. Không còn cách nào tốt hơn đâu, tử tử.?"

"Hà, được rồi, được rồi. Nếu không còn cách nào khác thì đành vậy chứ biết sao hơn. Người đưa hắn đi trước đi.?"

"Còn tử tử?"

"Người chỉ cần cho ta biết địa điểm, ta sẽ đến sau.?"

"Không được, đây là chốn long đàm hổ huyết, đừng nói gì giáo chủ Huỳnh Liên giáo, chỉ cần hai lão chương môn kia phát hiện được tử tử thì tử tử đừng mong gì đi thoát.?"

"Vậy thì ít ra người cũng phải tránh mặt đi một lúc cho ta thay đổi xiêm y chứ?"

"Cũng được, nhưng tử tử cũng phải nhanh lên đây.?"

"Này, sao người không mang hắn theo?"

"Đệ đâu thể đứng ở bên ngoài chờ tử tử mà có thêm một người nữa là hắn.?"

"Nhưng ta đâu thể cứ trước mặt hắn mà thay đổi xiêm y?"

"Tử tử, hắn đã bị chế trụ huyết đạo, hắn bây giờ đâu khác gì một kẻ đã chết rồi. Tử tử cần gì phải ngại với hắn.?"

"Không được, có hắn ở đây ta không thể... ?"

"Cái này không cái kia cũng không, tử tử làm cho đệ phải rối cả trí lên đây này.?"

"Là ta chứ không phải người bị rối loạn thần trí. Người có đưa hắn đi không nào?"

"Hừ, nếu không thì ta đành phải giết hắn vậy.?"

"Được rồi, đệ sẽ đưa hấn đi. Tỷ tỷ nhớ phải nhanh tay cho.?"

Nhưng Vương Thế Kỳ chưa kịp đưa HỒ Vĩnh Lạc đi thì ở bên ngoài lại xuất hiện tiếng chân người.

"ủa, sao lại im lặng như tờ vậy kìa?"

"Lại là lão Hạ Điền, tỷ tỷ ơi tỷ tỷ, mau làm gì đi chứ?" Vương Thế Kỳ vừa than thầm xong, bên tai chàng liền nghe tiếng cời xiêm y sột soạt, tuy không dám quay lại, vì đối với người có nội công thâm hậu thì đêm đen không hề làm cản ngại đến mục lục, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải đỏ bừng cả mặt khi nghe những âm thanh này.

Chàng không hề mừng tượng hoặc mơ nghĩ viễn vông nhưng tâm trí chàng cứ luôn phải bấn loạn.

Sau cùng, Vương Thế Kỳ phải dùng hết định lực để nghĩ rằng, "Tỷ tỷ quả là người thông tình đạt lý. Ngô biến phải tòng quyền, tỷ tỷ vì không muốn lão Hạ Điền nghi ngờ nên quên cả việc ngại ngùng thường tình nhi nữ để thay đổi xiêm y. Thật là đáng phục." Còn đang ngẫm nghĩ để quên đi tạp niệm vẩn vương, Vương Thế Kỳ giật mình đến suýt nữa phải nhảy nhồm lên vì đột nhiên có ai đó cốc vào đầu chàng một cái.

Cũng may liền lúc đó có âm thanh của Văn Phi Yến róc vào tai, "Hừ, người đang nghĩ gì vậy?"

Chàng chối quanh, "Đệ nào có nghĩ gì đâu.?"

"Không nghĩ mà người cứ đứng trơ trơ như phỗng đá thế kia ư?"

"Tỷ tỷ, vậy đệ phải làm gì bây giờ? Bên ngoài là lão Hạ Điền, còn ở phía sau thì tỷ tỷ đang...?"

"Đang cái gì? Hừ, Hạ Điền đã đi từ lâu. Còn ta, ta cũng đã thay đổi xiêm y xong. Nếu không phải người đang nghĩ lảng nhãng thì người đâu có thái độ này?"

Chàng hoàn toàn bất ngờ khi nghe Văn Phi Yến nói như thế.

"Tỷ tỷ bảo sao? Lão Hạ Điền đã rời khỏi nơi này rồi sao? Đệ...đệ hoàn toàn không hay biết gì cả.?"

Văn Phi Yến lại cốc vào đầu Vương Thế Kỳ một lần nữa.

"Hừ, để sau này gặp lại sư phụ, ta sẽ mách với sư phụ về việc này.

Người liệu hồn đó.?"

Nghe nhắc đến a di, Vương Thế Kỳ liền bưng tỉnh. Chàng liền trở lại là chàng trước đó. Chàng vừa đưa tay mở cửa vừa hỏi thúc Văn Phi Yên. "Đi thôi nào tỷ tỷ?"

"Vút?"

Trong khi Vương Thế Kỳ bước đi thận trọng thì Văn Phi Yên lại bước đi theo chàng như một kẻ đang trong cơn mộng du. Tâm trạng này chỉ những ai ở trong hoàn cảnh của Văn Phi Yên mới hiểu được.

Là một nữ nhi, dù có võ công cũng vẫn là nữ nhi, Văn Phi Yên lại phải thay đổi xiêm y trong một nơi có sự hiện diện của một nam nhân. Dù là phải từng quyền trong một tình thế bắt buộc nhưng sự trinh bạch của nữ nhi xem như đã bị xúc phạm. Văn Phi Yên không thể thoát được miệng đời hàm tiếu nếu có ai đó biết được chuyện này. Và ai đó chính là HỒ Vĩnh Lạc. Do đó, kể từ lúc này Văn Phi Yên đã có cách xử trí HỒ Vĩnh Lạc thật thích đáng.

Đi như một kẻ mộng du, Văn Phi Yên chỉ bưng tỉnh khi ở phía trước nàng có một tiếng động vang lên.

"Phịch.?"

ĐÓ là một tên đệ tử của Côn Luân phái. Hắn đã vô tình xuất hiện không đúng nơi và không đúng lúc. Hắn đã bị Vương Thế Kỳ ra tay chế trụ huyết đạo.

Đến lượt Văn Phi Yên đi ngang qua chỗ tên đó đang nằm trong cơn hôn mê. Văn Phi Yên bỗng khom người và vươn tay, điểm luôn vào tử huyết của hắn.

Văn Phi Yên cảm thấy phần nào hả dạ. Tuy nhiên, chính vì hành động này của Văn Phi Yên đã làm cho tình thế đổi khác đi, suýt chút nữa gây nguy hiểm cho bản thân nàng và Vi Tuyết Ngọc, sư phụ của nàng.

Chẳng mấy chốc, Vương Thế Kỳ đã đưa HỒ Vĩnh Lạc và Văn Phi Yên đến chỗ đại điều đang ẩn nấp. Vừa nhìn thấy đại điều, Văn Phi Yên liền nhanh chân chạy đến.

"Xí điều, gặp lại ngươi thật là hay quá. Ngươi đã đưa hắn đến cho ta phải không?"

Đại điều cúi đầu nũng nịu khi gặp lại Văn Phi Yên.

Vương Thế Kỳ khi nghe lại hai tiếng xí điều chàng rất muốn hỏi lại cận kề ở Văn Phi Yên về việc của Lục Kính Thương. Nhưng chàng đành phải tạm gác lại vì chưa giải cứu cho a di.

Chàng lên tiếng, "Tỷ tỷ hãy giữ lấy tên này và cứ đứng ở đây chờ đệ! Đệ phải đi giải cứu cho a di đây.?"

"vút ?"

Khi đi ngang qua tên nô, vốn chỉ bị chàng điểm vào hôn huyết, do không biết tên nô đã bị Văn Phi Yên hạ thủ nên chàng vẫn điềm nhiên lướt ngang.

Với mưu kế định sẵn và với thân thủ của chàng lúc này, chẳng mấy chốc chàng đã tìm được nơi a di bị giam giữ.

Vấn tắt vài lời thuật qua cho a di biết việc chàng đã giải thoát cho Văn Phi Yên, chàng mới hỏi, "A di, tại sao bọn chúng lại bắt giữ a di?"

Vi Tuyết Ngọc phẫn nộ, "Ta không ngờ HỒ Vĩnh Tân lại cả gan dám đối xử với ta thậm tệ như vậy.?"

Chàng cũng động nộ không kém, "Là HỒ Vĩnh Tân ư? Tại sao chứ?"

Vi Tuyết Ngọc cho chàng biết, "Không hiểu tại sao HỒ Vĩnh Tân lại nói cho lão giáo chủ U Linh giáo biết rằng giữa ta và Kỳ nhi có mối quan hệ huyết thống. Và khi đã bắt giữ ta và Yên nhi xong, HỒ Vĩnh Tân mới nói là để uy hiếp Kỳ nhi. Nếu HỒ Vĩnh Tân đã trở mặt với ta thì phen này ta nhất định sẽ ly khai Huỳnh Liên giáo.?"

Đây cũng là ý muốn của chàng nên chàng nhanh nhẩu đáp, "Cứ quyết định như thế đi. Bây giờ a di có thể đi lại được chưa?"

Vi Tuyết Ngọc vừa gật đầu xong, Vương Thế Kỳ liền hỏi thúc, "Vậy thì đi nào, a di. Không hiểu sao Kỳ nhi lại cảm thấy bất an.?"

"Bất an ư?"

"Phải, không phải bất an cho Kỳ nhi và a di mà là cho Văn tỷ tỷ.?"

Lời chàng nói khiến cho Vi Tuyết Ngọc cũng phải nôn nao, "Vậy thì đi mau lên, Kỳ nhi.?"

"Vút ?"

"Vút ?"

Chưa đi được bao xa, Vương Thế Kỳ liền phát hiện thấy có khá nhiều người đang chạy ngược về phía chàng.

Biết là việc đã bị động, bọn chúng đi về phía này chắc chắn là muốn canh phòng việc a di được giải thoát, Vương Thế Kỳ liền đứng lại và nói nhỏ với a

di, "A di, để Kỳ nhi đưa a di đi cho nhanh." Cầm giữ Vi Tuyết Ngọc bằng một tay, Vương Thế Kỳ không nói không rằng liền thi triển đến tột độ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Chàng ung dung đưa Vi Tuyết Ngọc đi xuyên qua tốp người đang lao ngược lại nhưng vẫn không bị kẻ nào phát hiện.

Mục kích được bản lãnh này của diệt nhi, Vi Tuyết Ngọc nếu không cần phải giữ yên lặng có lẽ đã phải lớn tiếng tán dương chàng.

Chưa hết, khi đến chỗ trống, không có tốp người nào ngăn lối, Vi Tuyết Ngọc càng thêm kinh tâm động phách trước khinh công thượng thặng của chàng.

Chàng đưa Vi Tuyết Ngọc đi đâu phải là chậm, thế mà không hề có một tiếng động nào phát sinh.

Khinh công vào bậc này đến nghe Vi Tuyết Ngọc còn chưa nghe nói gì đến tận mắt mục kích.

Tuy nhiên, đúng vào lúc Vi Tuyết Ngọc định mở miệng tán dương chàng thì từ phía trước chợt vắng lại những thanh âm khá kỳ lạ.

"Phạch, phạch.?"

Vi Tuyết Ngọc thì không nhận ra đó là thanh âm do vật gì phát ra nhưng Vương Thế Kỳ đã mơ hồ đoán được.

Chàng khẽ rít lên, "Nguy to, đến điều huynh còn phải tham chiến thì Văn tỷ tử e nguy mất.?"

"Vút ?"

Khinh công Đạp tuyết vô ngân vốn đã khinh linh giờ lại càng khinh linh nhanh nhẹn hơn. Vương Thế Kỳ đang phải thi triển với toàn bộ Chân lực của chàng.

Đúng như lời chàng nói, tiếng la hét của Văn Phi Yến bắt đầu nghe được khá rõ, "Hồ giáo chủ, nếu giáo chủ không bảo tất cả dừng tay thì đừng trách Văn Phi Yến này phải hủy diệt HỒ thiếu giáo chủ đó.?"

"Phạch, phạch.?"

"âm.?"

"ào ào ?"

Giữa nhiều âm thanh hỗn độn có tiếng nài nỉ của HỒ Vĩnh Tân, "Đại giáo chủ, xin nghĩ đến sinh mạng của tiểu nhi mà nương tay cho.?"

"Đại giáo chủ? Không lẽ là ám chỉ ma trảo Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi? Lão cũng có mặt ở đây ư?"

Vương Thế Kỳ còn đang bán tín bán nghi thì tràng cười của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi liền xuất hiện.

"Ha ha ha... HỒ Vĩnh Lạc người thấy đó. Bỏn giáo chủ tuy cũng muốn ngừng tay nhưng con súc sinh này nào có chịu dừng. Người không nên trách bỏn giáo chủ.?"

Ngay tức khắc, có tiếng Văn Phi Yên phản bác lại, "Không đúng, chính lão đang muốn hạ độc thủ với xí điều của ta. Nếu lão không chịu lùi lại thì xem đây này.?"

"ô không, Phi Yên, người vừa mới thành thân bái đường với Lạc nhi, người không được giết hại phu quân của người.?"

"Hừ, phu quân gì cái thứ như hần?"

"Giáo chủ xin thứ lỗi. Thuộc hạ phải... ?"

"Súc sinh, chết này.?"

"Vù vù ?"

Nghe Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi quát nạt to như thế, Vương Thế Kỳ biết ngay là đại điều đang gặp nguy. Chàng bắt giác hú dài.

"Hu... u... ú... ú...?"

Tiếng hú vừa trầm hùng vừa đầy phẫn nộ khiến cho chính Vi Tuyết Ngọc ở kề bên cũng phải giật mình hoảng chi là bọn ác nhân ở cách đó hai mươi trượng.

CÓ lẽ đúng là như thế. Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi bị tiếng hú với nội lực hùng hậu làm cho kinh ngạc, khiến cho đòn sát thủ của lão có phần nào chậm lại.

Và tác dụng của tiếng hú quen thuộc liền phát sinh.

Đại điều nhanh tốc uốn mình bay lên. Còn Văn Phi Yên thì mừng rỡ hô hoán, "Đệ đệ, mau đến đây với ta nào.?"

"Đệ, đệ" hai tiếng này càng làm cho bọn người đang vây quanh Văn Phi Yên phải kinh ngạc lẫn hoang mang.

Đến giáo chủ Huỳnh Liên giáo vẫn không nghĩ ra là Văn Phi Yến đang gọi ai. HỒ Vĩnh Tân lên tiếng hỏi, "Phi Yến, người gọi ai là đệ đệ?"

"Vút?"

Vừa hiện thân ngay bên cạnh Văn Phi Yến, Vương Thế Kỳ vừa ứng tiếng đáp lại ngay, "Là gọi ta đây.?"

"Vương Thế Kỳ, là người?"

HỒ Vĩnh Tân, Hạ Điền và Ngụy Bất Túc chột bước lùi lại ngoài ý muốn. Riêng Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi thì lại bước dần lên về phía trước.

Tiên Vọng Thôi cao ngạo hỏi, "Người đến để nạp mạng ư tiểu tử?"

Cũng vậy, Văn Phi Yến cũng phải lùi HỒ Vĩnh Lạc cùng lùi lại sát vào vách đá với Vi Tuyết Ngọc. Vì cả hai biết rất rõ bản lãnh uyên thâm của giáo chủ U Linh giáo. Nhưng Vương Thế Kỳ thì không hề nao núng.

chàng dịch chân bước đến đối diện với Tiên Vọng Thôi. Chàng điềm nhiên đáp lại, "Vương tử không phải đến để nạp mạng. Vương tử chỉ muốn truyền đạt đến giáo chủ lời nhắn gửi của một người.?"

Tiên Vọng Thôi cười rộ lên, "Ha ha ha... CÓ người muốn nhắn lời đến bản giáo chủ ư? Là ai vậy?"

Chàng lãnh đạm đáp, "Đích thị là của giáo chủ U Linh giáo.?"

"Giáo chủ U Linh giáo? Lại còn giáo chủ nào nữa ngoài bản giáo chủ?"

Chàng dẫn mạnh từng tiếng, "Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương, Lục giáo chủ.?"

Lần đầu tiên Vương Thế Kỳ nhìn thấy Bất Sát Phi Nhân phải thất sắc.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, Tiên Vọng Thôi liền trở lại sự cao ngạo cố hữu, "Ra là Lục Kính Thương ư? Lão Lục muốn nhờ người nói với bản giáo chủ điều gì?"

"Chỉ có hai chữ thôi, báo thù.?"

"Báo thù? Lão Lục còn dám chường mặt ra để gặp bản giáo chủ ư?"

"Không phải Lục giáo chủ đâu.?"

"Vậy thì ai? Ai dám đối chọi với bản giáo chủ?"

"Là Vương mỗ.?"

"Là ngươi? Ha ha ha... ?"

Tràng cười cuồng ngạo của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi không hề làm cho Vương Thế Kỳ núng thế.

Đợi Tiền Vọng Thôi cười xong, chàng lạnh lùng hỏi, "Tại sao họ Tiền ngươi lại cười?"

Quắc mắt lên giận dữ, Tiền Vọng Thôi quát hỏi, "Ngươi vừa gọi bản giáo chủ là gì?"

"Hừ ngươi không phải là Tiền Vọng Thôi, một kẻ lấy oán báo ân và mưu hại Lục giáo chủ ư?"

"Tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa rồi ư?"

Chàng mỉm cười khinh khỉnh, "Điều đó còn phải xem lại.?"

"Xem lại ư? Ngươi được bao nhiêu hỏa hầu mà dám dùng giọng nói đó với bản giáo chủ?"

Chàng hất hàm hỏi ngược lại, "Họ Tiền ngươi tưởng rằng với Vạn Niên Địa Tuyệt Quả thì sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân hay sao?"

"Tiểu tử, sao ngươi biết việc này?"

Chàng ung dung thố lộ, "Họ Tiền ngươi đã quên chuyện một đứa bé đã từng cứu nguy cho ngươi ư?"

Lần thứ hai Tiền Vọng Thôi phải thất sắc, "Ngươi chính là đứa bé đó sao? Ngươi không chết ở Phong Nha huyết động ư?"

"Hừ, nếu Vương mỗ chết đi thì ai sẽ cho giang hồ biết hành vi phi nhân của ngươi khi ngươi tuyệt tình xuống tay với một đứa bé và là người đã có công giải cứu cho ngươi?"

Tiền Vọng Thôi đột nhiên lại bật lên một tràng cười dài, "Ha ha ha... tiểu tử ngươi đúng là đã gặp may nên mới thoát được lần đó.

Nhưng ngươi không thể gặp may hai lần liên tiếp đâu. Ngươi hãy nhớ kỹ điều này, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi đó. Đỡ.?"

"Vù vù ?"

Nhưng Vương Thế Kỳ bỗng quát lên ngăn lại, "Khoan đã.?"

Vẫn giữ nguyên chiêu thức, Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi gầm lên, "Muốn nói gì thì ngươi hãy đợi đến lúc gặp lão Diêm vương rồi hãy nói. Nằm xuống mau?"

"ào ào ?"

Giữa bóng ma trảo chập chùng, Vương Thế Kỳ vừa đảo bộ vừa lên tiếng khích bác, "Họ Tiền ngươi lại muốn chết gấp đến thế sao?"

Ngươi có dám cùng Vương mỗ đánh cược nữa không?"

Nhắc đến đánh cược, Bất Sát Phi Nhân chột rít lên, "Ngươi muốn xui bốn giáo chủ đánh cược để rồi lẩn tránh như lần trước nữa sao?"

Bốn giáo chủ không bị ngươi lừa nữa đâu. Xem Khốc Ung Ma trảo đây ?"

"Vù vù ?"

Vẫn thi triển bộ pháp để lẩn tránh chiêu công của đôi phương, Vương Thế Kỳ ung dung phát thoại, "Lần này Vương mỗ muốn cùng họ Tiền ngươi đánh cược kiểu khác?"

"Hừ, ngươi đừng hòng giở trò. Nạp mạng nào?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Không ngờ Bất Sát Phi Nhân lại kiên định đến vậy, Vương Thế Kỳ vì muốn tiến hành theo dự định của chàng nên đành phải đánh ra một chương Hàng Ma và kêu lên, "Ngừng tay nào?"

"ào ào ?"

"ầm.?"

Vương Thế Kỳ tuy bị chân lùi nhưng chàng vẫn vội vàng lên tiếng trước khi Tiền Vọng Thôi lại ra tay động thủ. Chàng nói, "Đánh cược về sinh mạng của hai người này?"

"Nghĩa là thế nào? Nếu ngươi thắng thì bản giáo chủ phải để họ ra đi với ngươi ư?"

Chàng lắc đầu, "Không phải, họ Tiền ngươi phải để cho họ đi ngay lúc này?"

"Đi ngay lúc này? Ngươi đã thắng được bốn giáo chủ đâu?"

Chàng mỉm cười đắc ý, "Để đánh đổi việc Vương mỗ chấp nhận đương trường giao đấu với họ Tiền ngươi, ngươi phải để họ đi ngay bây giờ. Sau đó, nếu sau ba chiêu Vương mỗ vẫn còn sống thì đó là phúc phận của Vương mỗ. Ngược lại họ Tiền ngươi cứ tùy nghi xử trí?"

Tiền Vọng Thôi gầm lên giận dữ, "Không được, ngươi không thể Chiếm hết phần lợi về cho ngươi như thế này được?"

Chàng nghiêm sắc mặt lý giải, "Không thể nói đó là chiếm phần hơn. Nếu không cho họ đi ngay thì bây giờ sau khi đối chưởng xong, giả như Vương mỗ là người thắng cuộc, lúc đó dù thắng cuộc nhưng Vương mỗ đã mõi mòn kiệt quệ thì ai dám cam đoan rằng họ sẽ được buông tha? Nếu họ Tiền ngươi không tán thành thì cứ việc ra tay đi.

Khi đó, Vương mỗ cứ ung dung lẩn tránh, còn họ thì nhờ có HỒ Vĩnh Lạc trong tay họ vẫn thoát đi như thường! HỌ Tiền ngươi nên suy nghĩ cho kỹ đi?"

Nghe thế, Văn Phi Yến chột kêu lên, "Đệ đệ, ta không tán đồng việc đi trước đâu. Đệ bắt tất phải ép lão họ Tiền kia nhận lời cùng đệ.

Đệ cứ tiên hành theo lối thứ hai đi. Ta...?"

Với tánh gian xảo, Bất Sát Phi Nhân tuy có nghi ngờ về cách lý giải của Vương Thế Kỳ, nhưng vì có lời chen vào của Văn Phi Yến, Tiền vọng Thôi thật sự sợ Vương Thế Kỳ xiêu lòng trước lời nói của Văn Phi Yến nên Tiền Vọng Thôi vội vàng lên tiếng đáp ứng, "Được. Bỏn giáo chủ chấp thuận cho bọn họ đi trước đó?"

Mừng thầm, Vương Thế Kỳ liền cất tiếng hú gọi đại điều. Thấy đại điều lượn vòng chuẩn bị hạ xuống, Bất Sát Phi Nhân thoáng nghi ngờ.

Lão lên tiếng hăm dọa, "Tiểu tử, nếu ngươi định cùng thoát đi với con súc sinh này thì đừng quên rằng Phi U ng thân pháp của bỏn giáo chủ có thể vượt cao hơn năm trượng. Đồng thời Cửu chỉ ma trảo của bỏn giáo chủ lại có uy lực cùng một khoảng cách như vậy?"

Chàng thản nhiên đáp lại, "Họ Tiền ngươi cứ yên tâm. Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi đại điều không thể chở quá hai người?"

Tuy Vương Thế Kỳ nói như vậy nhưng Văn Phi Yến vẫn ngang nhiên xách HỒ Vĩnh Lạc cùng nhảy lên lưng đại điều.

HỒ Vĩnh Tân kêu lên, "Phi Yến. Sao ngươi vẫn chưa chịu buông tha Lạc nhi ra?"

Do có sẵn dự mưu, Văn Phi Yến đáp, "Hồ giáo chủ yên tâm. Văn Phi Yến chỉ muốn được vẹn toàn cho đời hơn mà thôi. Chờ khi đại điều bay vọt lên, Văn Phi Yến sẽ lập tức buông tha cho HỒ Vĩnh Lạc?"

Vương Thế Kỳ cũng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ tiền hậu bất nhất của Văn Phi Yến.

Rõ ràng lúc mới rời Văn Phi Yến không tán thành hành động của chàng mà giờ đây Văn Phi Yến lại thản nhiên nhảy lên lưng đại điều mà không chờ Vương Thế Kỳ nhắc bảo.

Tuy chưa biết ý đồ của Văn Phi Yến, nhưng khi Vương Thế Kỳ nhìn thấy a đi rồi cuộc rồi cũng leo lên ngồi kế bên Văn Phi Yến, chàng liền căn dặn, "Hai người hãy tìm chỗ nào lánh tạm. Đến sáng hãy sai đại điều quay lại đây. Đi nào, điểu huỳnh?"

"Vút?"

HỒ Vĩnh Tân vì không thấy Văn Phi Yến thực hiện đúng như lời đã nói, liền kêu lên, "Phi Yến, người...?"

Từ bên trên, Văn Phi Yến bật cười lạnh lớt, "Giáo chủ hãy nhận lại lệnh lang này.?"

Cách rơi xuống của HỒ Vĩnh Lạc thật nặng nề và không bình thường.

Bởi đó, lúc HỒ Vĩnh Tân đã đón đỡ được HỒ Vĩnh Lạc thì Vương Thế Kỳ không hề ngạc nhiên khi nghe HỒ Vĩnh Tân gào lên, "Lạc nhi, mau tỉnh lại đi Lạc nhi." Rồi HỒ Vĩnh Tân ngẩng mặt nhìn lên trên và rống thật thê thảm, "Phi Yến, tại sao người lại giết Lạc nhi? Người và Lạc nhi có thù oán gì?"

Văn Phi Yến từ trên cao đáp vọng xuống, "Giáo chủ còn bảo là không có oán cừu ư? Văn Phi Yến này vì sao phải chịu bái đường thành thân với hắn? CÓ trách thì giáo chủ hãy tự trách lấy bản thân.

Chính giáo chủ đã dùng sinh mạng của gia sư đệ ép Văn Phi Yến này.

Nếu HỒ Vĩnh Lạc không chết thì Văn Phi Yến này còn mặt mũi nào nhìn mọi người?"

Thật sự phẫn nộ, HỒ Vĩnh Tân gào lên, "Phi Yến, bọn giáo chủ sẽ không buông tha cho người đâu. Bọn giáo chủ sẽ vì Lạc nhi quyết phải phanh thây xẻ thịt người. Bọn giáo chủ sẽ...?"

"Giáo chủ bắt tất phải nhiều lời. Từ khi Văn Phi Yến bị ép buộc phải bái đường đã nghĩ nhiều đến chuyện đêm nay rồi. HỒ Vĩnh Lạc tất phải chết và Văn Phi Yến phải chịu sự truy sát của giáo chủ. Văn Phi Yến sẵn sàng chấp nhận tất cả, giáo chủ nghe chưa?"

Vương Thế Kỳ thoáng rung mình trước lòng dạ sắt đá của Văn Phi Yến. Nhưng nếu Văn Phi Yến phải đi đến quyết định này cũng là vì HỒ Vĩnh Lạc và HỒ Vĩnh Tân mà ra.

Bởi đó chàng không thể không nghĩ đến những cách mà Văn Phi Yến thế nào cũng trừng phạt chàng do chàng đã có mặt cùng một lúc với việc Văn Phi Yến buộc phải thay đổi xiêm y.

Nếu muốn tránh được điều này thì chỉ còn cách duy nhất có một biện pháp mà thôi. ĐÓ là...

"Tiểu tử! Bây giờ đến lượt ngươi phải chết rồi đó! ?"

Vương Thế Kỳ sực tỉnh khi nghe Bất Sát Phi Nhân nhất mực trầm ồm lên tiếng nói như thế. Chàng quay nhìn Bất Sát Phi Nhân. Đôi mục quang của lão đang nhìn vào chàng thật là ghê khiếp. Cứ như đôi mắt của dã thú khi phát hiện con mồi.

Ngữ này có lẽ Bất Sát Phi Nhân động sát cơ trước cái chết của HỒ Vĩnh Lạc. Và lão chỉ muốn trong một chường phải giết ngay được Vương Thế Kỳ thì lão mới hả giận.

Hít một hơi dài thanh khí, Vương Thế Kỳ lập lại, "Chỉ ba chiêu?"

Lão gật đầu, "đúng ba chiêu.?"

"Người thắng trận rời đi?"

Lão lại gật đầu, "Ngươi thắng thì cứ việc rời đi.?"

"Quân tử nhất ngôn?"

Vẫn một mực điềm tĩnh, lão lập lại, "Quân tử nhất ngôn.?"

Chàng từ từ rùn bộ xuống, miệng thì bảo, "Động thủ đi.?"

Lão vẫn gật, "Động thủ đi.?"

Thái độ của Bất Sát Phi Nhân khiến cho bầu không khí xung quanh cứ lạnh như chốn u minh và sặc sụa toàn mùi tử khí.

Bọn người HỒ Vĩnh Tân từ từ lui lại.

HỌ lui thật xa, có đến năm trượng hơn.

Cũng thế, Vương Thế Kỳ cũng cảm nhận được mùi tử khí.

Và khi chàng đành giọng kêu lên...